He is discussing 'seeing', he excludes 'seeing' – קאי בראיות ממעט ראיות

OVERVIEW

The word 'וזאת', which is an exclusion, is written by the גמרא of a זב. The גמרא states that it is (more) logical that this מיעוט should exclude זבות from ראיות (than excluding חוספות from זבים is discussing תוספות. Our איות explains why the logic cannot work in the reverse that we should exclude a זבה, but not a זבה.

asks: תוספות

- תימה אדרבה קאי בזב ממעט זב קאי בזב ממעט זבה

It is astounding! On the contrary, we should say, since the פסוק is discussing a ty, we should exclude a זב, we should exclude a זבר, but does it make sense that when we are discussing a זבה we should exclude a זבה?!

תוספות proves his point that it is preferable to exclude the דב than the דבה 2

ברדרשינן בפרק קמא דשחיטת חולין (דף כד,א ושם) שאין הלוים פסולים במומים - כדדרשינן בפרק קמא דשחיטת חולין (דף כד,א ושם) in the first ברייתא that לויים are not disqualified to serve in the מקדש if they have blemishes -

דכתיב³ וזאת אשר ללוים ואין אחרת ללוים -

For it is written, 'and this is regarding the לויים' we interpret this to mean, and there is no other restriction (such as מומים) regarding the לויים. The same should be by the זב, that it should apply to a זכה וואת. זב הובה.

מוספות answers:

- ויש לומר דהתם נמי הוה דרשינן וזאת ללוים ולא לכהנים שאין שנים פוסלין בכהנים $\mathbf A$ nd one can say; that there too we would have interpreted the words of וזאת

¹ The פסוק (in ויקרא [מצורע] ויקרא) reads: וזאת תהיה טמאתו או זובו את זובו את זובו את בשרו את תהיה טמאתו בזובו או פסוק.

 $^{^2}$ The תוספות is discussing a person – a בד, and a rule – תוספות argues that it is preferable to utilize the for the person (that a is not מיעוט) than to say that the ראיות are limited to a בד and not a. זבה.

 $^{^3}$ The פסוקים (in הכד-ה [בהעלותר] ה,כד-ה (במדבר במעלותר] read: כד. זאת אֲשֶׁר לֹלְוִיִּם מֶבֶּן הָמֵשׁ וְשָשְׁרִים שָׁנָה וָמִעְלָה יָבוֹא לִצְבא צָבָא בַּעֲבדָת אהֶל מוֹעֵד. We derive from the word 'זאת', that the only restriction on the לויים מומין בהנים מומין (that the person – the לויים מומין), and a rule – years; we could seemingly say [as we say by ב'ן, that only the לויים מומין או מיעום מיעום או מיעום מיעום מיעום מומין או מומין מומא לוויים מומין או מיעום מומא לוויים מומא לוויים מומא לוויים מוממא לוויים מומא (מממא בימים that he is not זבה (that she is not מבריות).

⁴ We would rather use an exclusion and apply it to the rule (ראיות, שנים) that it applies here (זב, לויים) and not elsewhere (זבה, כהן), than to apply the exclusion to the person (זב, לוי), and sat it applies for this (ראיות, שנים) but not for that (מים, מומים).

ללוים to mean **but not for כהנים,** meaning **that years do not disqualify** בהנים from serving in the בית המקדש -

אלא משום דדרשינן ליה מאשר⁵ ללוים:

But since we know this exclusion (that כהנים are not restricted by age) **since we interpret** the verse of אשר ללוים to mean that this restriction of age applies only to חלויים, therefore the word אשר כהנים, therefore the word אשר can be utilized to exclude לויים.

SUMMARY

It is preferable to establish the exclusion on the rule (that it applies here and not elsewhere) than to establish it regarding the individual (that he has this rule but not another).

THINKING IT OVER

תוספות (in his question and answer) has two diametrically opposed views (whether it is preferable to apply an exclusion to limit the ruling to this person or group, but not others [the answer], or whether this exclusion limits this person or group [the question]). What is the logic behind these two opposing views?

⁵ The words אשר ללוים (regarding the לויים) can only mean to exclude הנים, it cannot be used as an exclusion for לויים as במומים מומים can be utilized to exclude מומים. We therefore utilize each exclusion for which it is more appropriate.